

parti, der dog erkendte, at der næppe kunne forventes større forbrugsbegrænsende virkninger af lovforslaget, idet der var mulighed for, at man i forretningslivet i en vis udstrækning ville gå over til andre kreditformer. Der udtryktes tillige betænkelighed ved, at loven ensidigt ville ramme bestemte varegrupper og bestemte, økonomisk svagt stillede forbrugere, f. eks. de unge. *Lis Groes* (S) rejste spørgsmålet om indførelse af en „fortrydelsesparagraf“, der tillod forbrugerne inden for en kort frist at træde tilbage fra et afbetalingskøb. *Knud Thomsen* (KF) og *Johan Asmussen* (Uafh) havde ikke taget endelig stilling til lovforslaget, hvis negative virkninger af dem vurderedes som betydelige i forhold til dets tvivlsomme fordele. *Niels Westerby* (LC) fandt lovforslaget nytteløst, men uskadeligt. Han foreslog, at man i stedet afskaffede skattelovgivningens regel om fradragsret for renter af privat forbrugsgæld. Flere af ordførerne påpegede, at den virkelige grund til lovforslagets fremsættelse var det mellem socialdemokratiet, venstre og det radikale venstre under forhandlingerne om afgiftslovene indgåede forlig, jfr. ovenfor side 120.

Efter 1. behandling henvistes lovforslaget til behandling i et udvalg, der stillede et skriftligt spørgsmål til justitsministeren om eventuel indførelse af en „fortrydelsesparagraf“. Ministerens besvarelse, der er optrykt som bilag til udvalgets betænkning, konkluderer således:

„... Efter justitsministeriets opfattelse må det således forekomme betænkeligt at søge dette spørgsmål, som berører centrale dele af formueretten, løst, uden at der åbnes mulighed for en alsidig belysning og mere generel stillingtagen til problemet. En regel, som alene tager stilling til problemet i relation til afbetalingskøb af bøger, ville skabe en uheldig retstilstand, idet retsstillingen ville blive afhængig af det solgte godes art og ikke af retsforholdet som sådant.

Hertil kommer, at forslaget til afbetalingsloven jo i sin tid er udarbejdet i samarbejde med de øvrige nordiske lande, og at det derfor næppe ville være rigtigt uden forudgående drøftelser med disse lande, hvis lovgivning om køb på afbetaling ikke giver køberen adgang til at træde tilbage, at indføre en regel herom i den danske afbetalingslov.

En mere generel regel, hvorefter en kontraktpart får adgang til at træde tilbage fra aftalen i en vis kortere tid efter dennes indgåelse, måtte formentlig i givet fald søges gennemført ved ændring i aftaleloven. En sådan ændring forudsætter imidlertid også nøjere overvejelse på fælles nordisk plan, da aftaleloven er resultat af et fælles nordisk lovgivningsarbejde.“

Udvalgets flertal (socialdemokratiet, venstres og det radikale venstres medlemmer af udvalget) indstillede herefter lovforslaget til vedtagelse med en af justitsministeren foreslået ændring af lov-